

Наближи Коледа. Падна дълбокият снягъ въ черковния дворъ. Дигна се една сутринъ стариятъ камбанарь дѣдо Митрофанъ. Грабна лопатата и разрина една пжтека — отъ джбовата врата на стаята си до камбанарията. Като се прибра вжтре на топло, старецътъ сне ржавицитѣ, които му бѣше изплела баба Митрофанка, и рече:

— Знаешъ ли какво решихъ, докато метѣхъ сняга?

— Какво?

— Решихъ да заколя пѣтела за Коледа.

— Стой не думай! Какъ ще го прежалимъ?

— Нѣма какво да сториме. На Коледа може да ни дойде нѣкой гостенинъ. Какъ ще го посрещнемъ, като нѣмаме нито прасе, нито кокошчица, нито една лъжица блажинка?

— Правъ си, — клюмна гла-

ва баба Митрофанка и дигна престилката си — да обърше сълзитѣ си.

Въ туй време крушовата главня на огъня изпращѣ. Една червена искра се завъртѣ покрай веригата нагоре и хвъркна презъ комина. Върху най-горната затоплена тухла на комина се бѣше намѣстило едно врабче, да си топли измръзнамитѣ крачета.

— Дѣдо Митрофанъ осжди пѣтела на погубване! — изви-ка искрата и угасна.

Врабчето трепна и подскочи. Отлетѣ къмъ курника. Влѣзе при пѣтела.

— Какво диришь тука? — попита пѣтелътъ.

— Дойдохъ да се простиме съ тебе, защото днесъ дѣдо Митрофанъ ще ти вземе главата.

— Затуй съмъ сънувалъ нощесъ единъ червенъ герданъ,